

WEEKBLAD
PEP
Nr. 51
23 dec. 1967
35 ct. per week;
losse nrs. 45 ct.
België 7 fr.

breekt het ijs

IN DIT NUMMER

Blueberry	4
Athi	6
Iznogoedh	12
Rik Ringers	14
Ben Bolt	18
Weet je nog wel, oudje?	20
Arendsoog	22
Mick Tangy	24
Matje Madeira	28
Lucky Luke	29
Levend uit het poolgraf	10
O ja, gelukkig Kerstfeest	16
PEP-PERS	26

De Japanse zakkenroller Hideo Miyamą moest voor de rechter verschijnen. Terwijl deze zich ernstig met hem onderhield, zag Hideo kans om de uniformpet van 'n agent, de paraplu van z'n advocaat en de klok uit de rechtszaal te verdonkeremanen . . .

Onlangs werden in Ardfert (Ierland) twee huwelijken tegelijk ingezegend. Beide bruidegoms, de bruiden, de bruidsmeisjes en de geestelijke droegen allen de naam O'Sullivan!

Een inwoner van New York kreeg honderd dollar boete van de belasting omdat hij zijn herdershond als 'n dochter had opgegeven.

'n Amerikaanse verzekeringsagent werd tot dertig dagen gevangenisstraf veroordeeld en zag kans in die tijd bij zeventien andere gevangenen een forse verzekering af te sluiten.

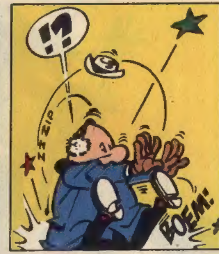

OLIVIER BLUNDER

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. Abonnementsprijs voor Nederland 35 cent per week of ƒ 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 45 cent. Telefoonnummer voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729788. Girobetaling: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021

DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN

Naar aanleiding van uw antwoord in de PEPpost van 23 september 1967 op een brief van 'n lezer uit Deventer zouden wij als motorrijders iets willen rechtzetten. Als abonnees van het officiële orgaan van de KNMV 'Het Motorblad' zijn wij het absoluut niet eens met uw reactie op genoemde brief. Er bestaat namelijk helemaal geen Honda-vierpitter. Er zijn wel eens geruchten over de constructie van 'n dergelijke motor geweest, maar volgens ons heeft hij nooit gereden! Wel is er een 125cc-vierpitter geweest. Volkomen onzin volgens ons is dat er nog geen sprake van zou zijn dat Honda zich in de 50cc- en 125cc-klasse zou terugtrekken. Ze hebben in het zeizoen-1967 namelijk geen enkele Grand Prix meegereden. In 1968 zullen ze waarschijnlijk wel weer meedoen. Ook wat u over Jim Redman schreef, klopt niet. U had moeten weten dat hij het vorige seizoen al had besloten dit seizoen niet meer te zullen starten. Foei, redactie! Wel waarderen wij het feit dat u in uw overigens uitstekende blad iets over de zo mooie motorsport hebt geschreven!

Enkele motorzotten uit Koudekerk

POP

Wat een knurftigheid op pagina 10-11 van PEP nummer 39. In plaats van pop of beat een reuze *flop*: 'n stelletje domme KRO-knaapjes! Als er POP staat, verwacht ik Beatles, Stones, Spencer Davis enz. geen Bart Boudewijn!

Siem Vonk, Volendam

Knurft

Ik heb het woord KNURFT nu al twee keer in PEP zien staan. Dit is oud! Wilt u iets nieuws, zeg dan MIENIG, dat is pas nieuw! Om in de stijl van Barend de Jongh te blijven: „Azzu su een niew woord willu, moetu zu minug sègu". Chroete,

Rob Ziere, Rotterdam

In de Peppost van nummer 39 las ik: . . „als Ajax het op zijn heupen krijgt..." dat Feyenoord dan nergens is. Toevallig heeft Feyenoord op 3 september Ajax verslagen en zal het bij Ajax thuis wéér winnen! Ajax steunt op één speler en dat is Cruyff en dan hebben ze ook nog een „keeper", Gert Bals, maar hij is wel de laatste die in aanmerking zou komen voor het Nederlandse elftal, zolang Feyenoord E.P.G. nog heeft! Kortom: Feyenoord wordt landskampioen!

Roelf Hagoort, Krimpen a. d. Lek

Niet Jazy is de derde man op de foto bij het artikel Ron Clarke en Kipchoge Keino, maar 's werelds beste steepler de Belg Gaston Roelants. Verder laat u Keino z'n wereldrecord op de 3000 m kwijtraken, maar aan wie als ik vragen mag? Tot nu toe is er nog niemand in geslaagd deze afstand sneller te lopen dan in 7.39,6 min.

G. C. Martens, Wijk aan Zee

OLIVIER BLUNDER

© 1967 Editions Dargaud

van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. Adresverandering drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam.

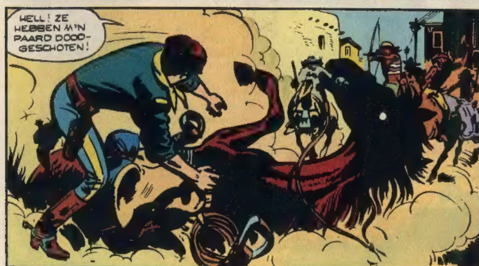
LUITENANT BLUEBERRY

Als luitenant Blueberry na een gevaarlijke tocht tenslotte Tucson bereikt, blijken alle inwoners op één na gevlucht te zijn voor de Indianen. De weerloze stad vormt een gemakkelijke prooi voor de Apachen, die onder gekrijs de hoofdstraat komen inrijden. . .

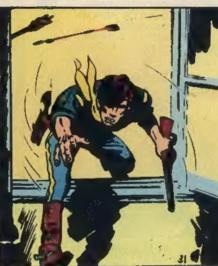

TEKST: J.M.CHARLIER TEK. J. GIRAUD

STORM OVER'T WESTEN

WORDT VERVOLGD

DE SPELONKEN

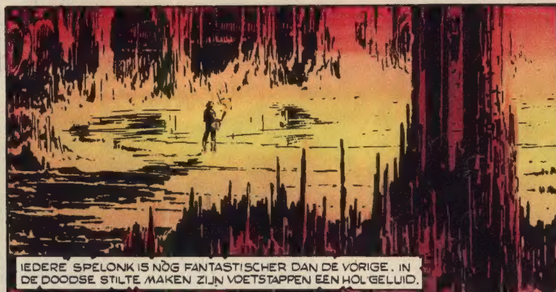
EEN AVONTUUR VAN ATHI

IEMAND HEEFT ZIJN ZORGVULDIG GEMAAKTE PIJLEN UITEENGESCHOPT . . .

IEMAND WIL BLIJKBAAR VERHINDEREN DAT IK OOIT NOG DE ZON TERUGZIE . . .
EVEN RAAKT ATHI IN PANIEK, MAAR DAN BEGRIJPT HIJ DAT ALLEEN KALMTE EN SLIMHEID HEM UIT DEZE VAL KUNNEN HELPEN .

HIJ BESEFT DAT HIJ DOOR ZIJN ONZICHTBARE EN ONBEKENDE VIJAND BELOERD WORDT .

IK DOE ALSOF IK UITGEPUT BEN !

IK HOOR IETS !

HIJ PROBEERT TE RADEN WAT ZIJN TEGENSTANDER ACHTER HEM UITVOERT .

NOG MAAR NÈT OP TIJD WAARSCHUWT EEN KWAADAARDIG GESIS HEM . . .

HIER JIJ !

JIJ SPEELT EEN GEMEEN SPELLETJE ! NU BRENG JE ME VEILIG NAAR BUITEN EN ANDERS STERVEN WE HIER ALLEBEI .

DE DWERG BLIJKT NIET TE KUNNEN SPREKEN. MAAR HIJ GEEFT MET GEBAREN TE KENNEN DAT HIJ ATHI BEGREPEN HEEFT. ZE GAAN OP WEG, LANGS AFGRONDEN EN EEN ONDERAARDS MEER.

INEENS UIT DE DWERG EEN HOOG SCHRIL GEFLUIT . . .
PFiiii

EN METEEN DAALT UIT DE DONKERE HOOGTE EEN ANGSTWEKKEND GEFLADDER OP ATHI NEER.

HIJ LAAT ZIJN FAKKEL VALLEN EN VLUCHT, MET EEN LEGER REUSACHTIGE VAMPIERS OP ZIJN HIELEN . . .

NOG MAAR NÈT OP TIJD KAN HIJ AAN HUN KLAUWEN ONTKOMEN, DOOR IN HET ONDERAARDSE MEER TE DUIKEN.

ALS HIJ WEER BOVENKOMT, ZIET HIJ DE DWERG GRIJNZEND AAN DE OEVER STAAN . . .

ONDER WATER ZWEMT HIJ OP HEM TOE EN WEET HEM ONVERHOEDS VAST TE GRIJPEN.

ZOEKENDE VAMPIERS ZWERMEN LAAG BOVEN HET WATEROPPERVLAK, WAARONDER EEN GEVECHT OP LEVEN EN DOOD PLAATSVINDT . . .

DAN ZWEMT ATHI GROTENDEELS ONDER WATER NAAR DE PLEK WAAR HIJ ZIJN FAKKEL HEEFT LATEN VALLEN.

ALS HIJ OPDUIKT, WORDT HET EEN WEDLOOP OM ZIJN LEVEN . . .

KRIJSEND STORTEN DE MONSTERS ZICH OP HEM, MAAR BIJTIJDS KAN HIJ DE FAKKEL GRIJPEN . . .

DAARMEE SLAAT HIJ ER OP LOS. DE VAMPIERS VAL-LEN MET GESCHROEIDE VLERKEN AAN ZIJN VOETEN. DIE NIET GERAAKT WORDEN, VLUCHTEN KRIJSEND HET DONKER IN.

NOOIT EERDER HEEFT ATHI TE DOEN GEHAD MET ZULKE GRUWELIJKE TE-GENSTANDERS. HUN WOEDEND GE-BLAAS EN GEGIL WORDT DOOR DE SPELONKEN HONDERDVOUDIG WEER-KAATST.

DAN ONTDEKT HIJ IN EEN STEILE WAND PRIMITIEVE TRAPTREDEN . . .

EN ALS HIJ DIE OPGEKLOMMEN IS, ZIET HIJ IN DE VERTE EEN LICHTPLEK. HIJ KAN WEL SCHREEUWEN VAN OPLUCHTING ALS HIJ ER NAARTOE HOLT.

DAN STAAT HIJ WEER BUITEN. OPGELUCHT HAALT HIJ ADEM. HET KORTE ONDERAARD-SE AVONTUUR IS NOG GOED VOOR HEM AF-GELOPEN. INMIDDELS IS HET ONWEER VOORBIJ : HIJ KAN ZIJN LANGE REIS NAAR HET NOORDEN VERVOLGEN.

Een noodrantsoen houdt de piloot verscheidene dagen op de been. Met droog hout (altijd wel ergens onder de sneeuw te vinden) en lucifers (zitten bij het noodrantsoen) valt er wel 'n vuurtje te versieren waarop hij koffie kan zetten en waaraan de stijfbevroren handen weer tot ontdooiing kunnen komen.

Wee de piloot die ver van de bewoonde wereld boven sneeuw en ijs moet noodlanden of van zijn schietstoel gebruik maakt! Hem wachten onmenselijke ontberingen tot hij door de bevriezingsdood uit zijn lijden wordt verlost. Tenzij hij heeft deelgenomen aan de cursus van het Kleine Paradijs . . .

LEVEND UIT HET POOLGRAF

Driehonderd kilometer benoorden Oslo ligt Vesle Skaugum, een gehucht met twee gezichten. Een zomergezicht: lief, aantrekkelijk, aangenaam. En een wintergezicht: grimmig, gemeen, doortrapt. Vesle Skaugum betekent zoveel als Klein Paradijs, een naam die het gehucht beslist in de zomerdag verworven heeft. Oorlogsveteranen en leden van de Noorse Luchtmacht vinden er dan een lieflijk recreatie-oord, waar het goed toeven is. 's Winters is Vesle Skaugum een naargeestige verlatenheid, waar ijskoude poolwind en striemende sneeuwjachten op geen manier nog aan 'n paradijs doen denken. Een hel is het dan; oorlogsveteranen en andere militaire vakantiegangers hebben het oord verlaten, de naaldbossen liggen verpakt in tonnen sneeuw, smetteloos wit, en oneindig strekt het landschap zich uit tot de bergen aan de noordelijke horizon, die zich grijs en grauw tegen de ijle vrieslucht aftekenen. De ongenaakbare Wintervorst heeft de heerschappij over het Kleine Paradijs voor zich opgeëist. Een wrede heerschappij, die tot aan het voorjaar het schaarse leven van mens en dier terugdringt tot in goedverwarmde blokhutten en diepe holen. Vesle Skaugum ligt grimmig en geduldig, gereed om iedere vermetele die zich in haar buurt waagt, met dodelijke sneeuwstormen en temperaturen tot dertig graden onder nul het leven onmogelijk te maken.

Vanuit Oslo vertrekt een onverwarmde bus van het Noorse Leger naar het Noorden. Straaljagerpiloten uit Duitsland, België en Nederland zitten diep weggedoken in hun duffelse jassen tegen de koude te kampen. Ze hebben een lange naargeestige tocht voor de boeg. Driehonderd kilometer benoorden de hoofdstad ligt hun reisdoel: Vesle Skaugum, het gehucht met de twee gezichten. Het is geen zomer, ze gaan geen vakantie in het Kleine Paradijs doorbrengen. Het is midden-januari, midden-winter. Ze rijden door het besneeuwde Noorwegen naar het Kleine Paradijs om daar cursus te gaan lopen. Een cursus om zich te bekwamen in het ,overleven in onbekend terrein onder slechte weersomstandigheden'. Dat ,onbekende terrein' valt nogal mee: uiteindelijk staat het internationale pilotengezelschap onder leiding van een Noorse legerofficier, die iedere plooiing, iedere sparreboom van Vesle Skaugum desnoods blindelings weet te vinden en er de gevaren van kent. ,Slechte weersomstandigheden' klopt ook al niet. Snijdende sneeuwjachten die je gezicht folteren en behandelen als biefstuk-tartaar, en dertig graden vorst die je adem, je vingers en voeten bevriest, dat zijn geen ,slechte', dat zijn onmogelijke, dodelijke weersomstandigheden. Dodelijk genoeg om iedere piloot die hier gedwongen zou worden te landen of van zijn schietstoel gebruik te maken, slechts een minimale kans op overleven te bieden. Toch is het absoluut niet denkbeeldig dat een piloot op 'n verkennings- of doortocht boven dit of welk ander poolgebied dan ook in moeilijkheden komt. Vandaar deze verschrikkelijke overlevingscursus, waarin piloten leren hoe ze met de middelen waarover ze beschikken, kans hebben levend uit dit poolgraf terug te keren.

Drie jaar geleden vertrokken op initiatief van de Nederlandse Koninklijke Luchtmacht een aantal piloten van de vliegbasis Eindhoven naar Vesle Skaugum. Ze maakten er een barre tijd door, aan het einde waarvan ze uit handen van de Noorse majoor Strand het ,overwinteringsbrevet' kregen uitgereikt: een soort diploma en bevoegdheid om ook anderen te onderwijzen in de survivalkunde, de kunst van het overleven. Amerikanen, Belgen en Duitsers liepen eveneens warm voor het Nederlandse initiatief, zodat het jaar daarop een grotere, ditmaal internationale groep van piloten met vuurvaste karakters en ongekend uithoudingsvermogen naar het grimmige Vesle Skaugum vertrok. Ook volgend jaar wordt er in het Kleine Paradijs cursus gegeven. Als de bezuinigingen van het ministerie van Defensie zulks althans toelaten. Wij dachten dat voor een cursus die beslissen kan over leven of dood, kosten noch moeite gespaard mogen worden. Laten we hopen dat ,Defensie' een zelfde mening is toegedaan.

Vesle Skaugum, het Kleine Paradijs, heeft twee gezichten. Dit is het wintergezicht: grimmig, genadeloos, onbetrouwbaar. Een smetteloos sneeuwtapijt overdekt onzichtbare struikelheuvels en diepe valkuilen. De deelnemers aan de survivalcursus kampen met ontberingen en 'n bittere koude, die de ledematen verstijft en het voortgaan bijkans onmogelijk maakt. Deze barre omstandigheden staan de ongelukkige piloot te wachten die boven welk poollandschap dan ook in moeilijkheden geraakt.

Zijn vliegtuig is door de vijand neergeschoten of onder andere omstandigheden onklaar geraakt, de piloot zet zijn schietstoel in werking en zweeft onder de parachute naar de witte aarde, waar vorst en verlatenheid hem wachten. Hij sjokt naar de dichtstbijzijnde bomen, waar hij met behulp van z'n valscherm beschutting kan vinden tegen sneeuw en koude. Met primitieve middelen zet hij een tent overeind, een hoofdkwartier in de Poolse eenzaamheid, waar hij op hulp kan wachten. Zijn roodwitte parachute dient tevens als baken voor de vliegtuigen die hem gaan zoeken.

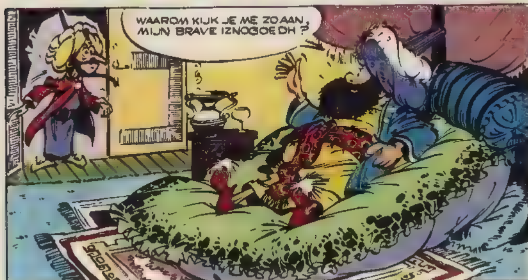
Vuur is verschrikkelijk belangrijk. Het verwarmt de ,noodlanders', het trekt 's nachts de aandacht van reddingvliegtuigen. Als er geen vuur gemaakt kan worden en als de beschutting van bossen en parachute toch niet volstaat om de koude te weren, is het zaak dat de piloot zich in beweging houdt. Hij moet dus lopen. Met twijgen en de koorden van z'n valscherm kan hij sneeuwschoenen maken, zodat hij de wijde vlakte kan betreden, de hemel afspeurend naar vliegtuig of helikopter, die hem uit z'n barre isolement komen verlossen. Misschien moet hij lang op z'n redding wachten. In Vesle Skaugum wordt geleerd hoe je dagenlang poolsneeuw en poolkoude kunt overleven. Het Kleine Paradijs is het grimmige leslokaal van 'n diepvriescursus. De piloten halen er het brevet: dank zij dit kunnen ze heelhuids weerkeren.

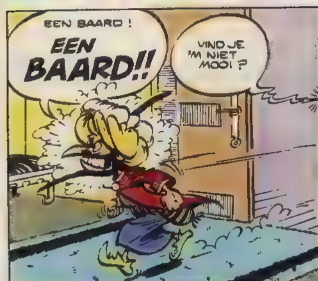

DOOR GOSCINNY EN TABARY

GROOTVIZIER IZNOGOEDH

ZOIETS DUURT NATUURLIJK VERSCHEIDENE DAGEN...

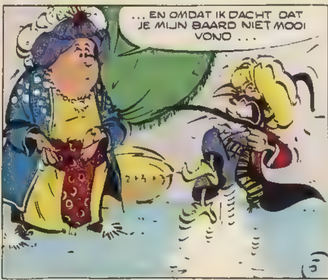
EINDELIJK...

MAAR UITERAARD...

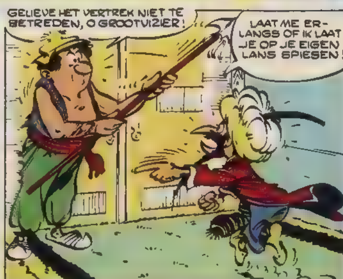
DE DUBBELGANGER

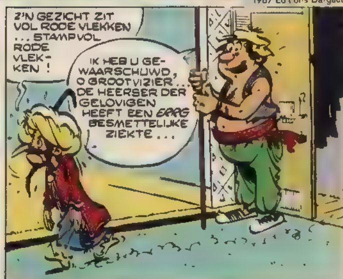

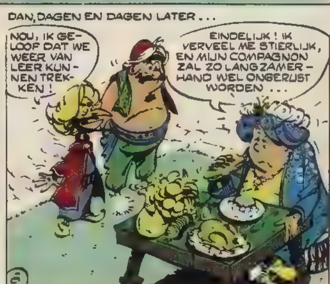

EN JA HOOR ...

DAN, DAGEN EN DAGEN LATER ...

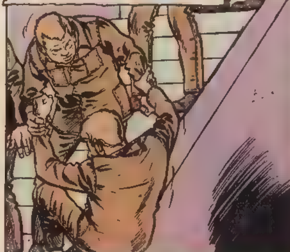
WORDT VERVOLGD

RIK RINGERS IN DE SCHADUW VAN

door TIBET en A.P. DUCHATEAU

Journalist Rik Ringers heeft zich vrijwillig in de gevangenis laten stoppen om stof voor een reportage op te doen. Sommige gevangenen schijnen niet met zijn komst te zijn ingenomen...

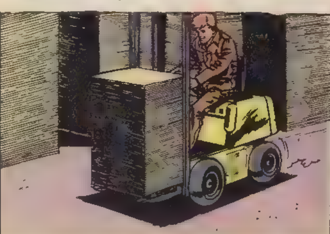

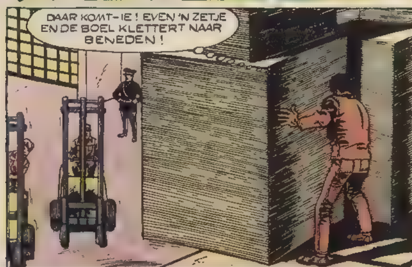

KAMELEON

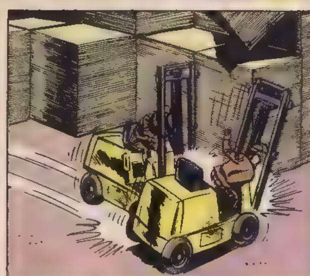

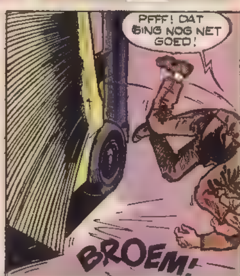

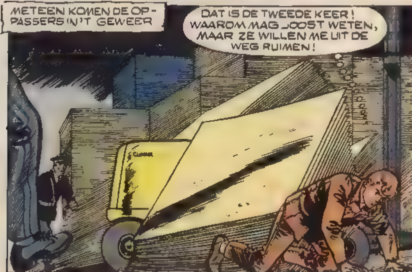

WORDT VERVOLGD

O JA, Gelukkig Kerstfeest

DOOR QUINT

ILLUSTRATIE JAN WESSELING

Kort voor de kerst was het sneeuwen eindelijk opgehouden en de bovenste laag was hardgevroren De oude Clark kon gerust zijn ongemakkelijke sneeuwschoenen afdoen en over zijn schouder hangen, naast de rijke buit die hij die dag uit zijn klemmen had gehaald en die het einde betekende van een periode van tegenslag Toch deed Jim Clark eens zo lang over de terugweg en zijn stemming was verre van opgewekt.
Sinds die boodschapper drie dagen terug die vervloekte brief van Roy, hun zoon, bracht, was het mis geweest. Zijn vrouw las de brief. Zij werd wit. "Roy zit in moeilijkheden," zei ze kortaf. "Lees zelf maar." Nadat hij de brief gelezen had, was hij naar buiten gegaan, de kou in. Woedend.
Natuurlijk zat Roy in moeilijkheden! Die zocht hij immers op. Als kind al klom hij in bomen waar hij niet meer uit kon komen. En wat was hij wijzer dan een kind toen hij tegen zijn vader zei: "Ik wil naar de stad. Ik wil mensen ontmoeten." Roy werkte bij de bouw van de spoorlijn. Omdat hij geleerd had de Siouxtaal te spreken — en van wie had hij dat geleerd, van zijn vader! — trad hij nu als tolk op bij de onderhandelingen over de aankoop van Indiaans land.
En toen kwam de laatste brief. Moeilijkheden. De spoorwegmaatschappij had via Roy land aangekocht, maar de Indiaanse onderhandelaar beweerde nu dat hij nooit geld ontvangen had. De maatschappij wilde niet tweemaal voor hetzelfde land betalen. . . Roy moest maar zien hoe zij zich uit de situatie redde.

Terwijl Jim Clark somber over de sneeuwvlakte terugkeerde naar zijn blokhut, was zijn zoon Roy op weg naar het Siouxdorp.
De hele tijd had hij met tegenslag te kampen gehad. De langdurige sneeuwval maakte het reizen tot een beproeving; de Indiaanse gids had hem de tweede dag ineens in de steek gelaten. . . en het dubbelloopsgeweer meegenomen. . . En kostbare tijd had hij verloren doordat de route die de man voor hem op de kaart had uitgetekend, doodliep in een onbeklimbaar ravijn. . . Een vergissing. Of was het opzet geweest?
Nu overzag hij het woeste witte landschap en heel in de verte meende hij rook te zien, dunne slierten. Daar moest het dorp liggen. Vlakbij huilde een wolf langgerekt. Dat was vast en zeker een wolf, wist Roy. In dàt geluid kon hij zich niet vergissen. Maar een sneeuwuil had hij nooit eerder overdag gehoord. Waarom krijste die sneeuwuil zo overdreven? Niet alleen hier, maar ook twee uur geleden, en ook één uur geleden. Roy begreep wel wat het betekende als een eenzame reiziger zich op Indiaans gebied waagt en de sneeuwuil krijst onophoudelijk. . . Hij wist dat hij werd gadegeslagen, de hele dag al. Gadegeslagen door een vijand, die zich niet liet zien. Die waarschuwingen doorseinde naar het dorp. Toch begon Roy Clark in de richting van het dorp te lopen.

Rook steeg op boven de wigwams van de Sioux. Rook steeg op boven de blokhut van de Clarks.
Toen de oude Jim de rook uit de schoorsteen zag komen probeerde hij haast te zetten in die stijve gevoelloze benen van hem. Hij bonkte het huis binnen en in de behaaglijke warmte begon het ijs in zijn jas onmiddellijk te dooien. De vrouw kijfde niet. Ze reikte hem zijn stenen kom met walmende soep. Ze zei niets. Ze hielp hem uit zijn jas. . .
Toen zag hij het. Zijn vrouw had de tafel gedekt. Feestelijk. Voor het kerstmaal. De kaarsen stonden in speciale kandelaars; de kalkoen prijkte trots midden op tafel. Maar ze had voor drie personen gedekt. . . Drie! Wat betekende dit?
Toen hoorde hij haar stem. Ze stond bij de deur en ze sprak heel kalm: "Ik kan je niet langer behandelen als een man die zijn eten niet verdient, Jim. Want je bent altijd een goede man voor me geweest. Maar voortaan zal ik voor Roy meedekken. Elke maaltijd. Voortaan zal je aan tafel iedere dag Roy's lege plaats zien."
Langzaam kwam Jim Clark overeind. Vloekend liep hij naar de muur waar zijn oude dubbelloops hing. Hij haakte het zware wapen los, greep zijn patronentas, greep naar de jas die zij nog steeds in haar handen hield, en zonder iets tegen haar te zeggen beende Jim Clark zijn huis uit. . .

Roy hoorde de sneeuwuil weer en stond stil, want ditmaal klonk het schril gekrijs vlakbij. . . Toen zag hij een schaduw over de sneeuw glijden. Maar het was niet de schaduw van een vogel. Over zijn hoofd snorde een pijl. . .
De schutter had niet werkelijk geprobeerd hem te raken, anders was dat wel gebeurd. Daarom stond hij maar even stil. Toen hoorde hij het krijsen van de sneeuwuil achter zich. En toen van rechts. "Ik heb me laten insluiten," wist hij. Nu stond hij wèl stil, en het zweet bevroor langzaam op zijn gezicht.

Wat er gebeurd was, las ouwe Jim zonder moeite uit de sporen in de sneeuw. even moeiteloos als wanneer het op een papier was geschreven. Indianen hadden een blanke ingesloten, niet ver van hun dorp, en hem als hun gevangene meegevoerd. . .
Het was gek, maar in zijn gedachten zag hij steeds de lege plek aan tafel, dat lege bord van Roy voor zich. . . Zijn vrouw had gelijk. Wat een ellendige ezel was hij geweest! Misschien was het nog niet te laat.

Als jonge Sioux, zeventien jaar oud en de trots van je vader, het stamhoofd, ben je toch niet bang om alleen op de sneeuwhoenderjacht te gaan. Wie zou het wagen je ook maar één haar te krenken!
Daarom ben je zó verbaasd, dat je niet eens naar je tomahawk grijpt als uit de vroege schemer ineens een reus op je neerduikt. . . Honderd meter van je eigen dorp wordt je plat tegen de sneeuw gedrukt door iemand met berekracht die in de Siouxtaal tegen je zegt: "Mond houden en kalm blijven, anders breek ik je nek."
Een riem wordt zo strak om je polsen gesnoerd dat je zou schreeuwen van pijn als je trots het je niet verbood. En dan tillen sterke armen je op alsof je een pop bent en dan word je domweg het dorp binnengedragen. . . Schande over je naam! Bang! en daar gooit hij je neer bij het vuur, maar meteen wijst de loop van zijn geweer naar je borst. Je kijkt omhoog en ziet een reusachtige blanke, in een pelsjas gehuld, met een rood gezicht en ogen die fonkelen als de ogen van een lynx. Als je dàt gezien hebt, ben je eigenlijk al blij dat je niet op kunt staan. Gelukkig hoef jij niets te doen. Je vader moet maar optreden. Tenslotte lig je aan zijn voeten, want precies dáár heeft je overvaller je neergesmeten.

"Wat ik te zeggen heb, zeg ik geen tweede keer! Verstaan?"
Zo begint Jim Clark te spreken. Hij laat er geen twijfel over bestaan dat hij méént wat hij zegt.
"Jullie hebben mijn zoon een vuile streek geleverd. . . Dat is best! Ik wou me daar niet mee bemoeien. Als hij zich door jullie wil laten oplichten, dan is dat zijn zaak."
Het geweer blijft onafgebroken op de borst van de jonge Indiaan gericht. "Goed. . ." bast Jim's zware stem. "Maar blijkbaar is dat jullie nog niet genoeg! Blijkbaar is het ook nog nodig mijn zoon in een val te lokken en gevangen te zetten. En kijk, dàt gaat ouwe Jim een beetje te ver."
Hij praat nu op een bijna vrolijke toon, alsof hij moet lachen om een brutale grap.
"Dus," vervolgt hij, met een extra por tegen het geweer, "heb ik dit knaapje in zijn nek gegrepen. Hij zal wel een van jullie veelbelovende krijgers zijn, naar zijn kleding te oordelen. . . Maar ik geloof niet dat hij nog aan heldendaden toekomt. . ."
Het gezicht van het stamhoofd verraadt eveneens spanning. . .
"Iedere Sioux weet wie Jim Clark is," bast de zware stem dreigend. "Als ik iets beloof doe ik het ook. Mooi, en ik beloof jullie dat dit geweer binnen tien tellen afgaat als mijn zoon niet levend en wel aan mij wordt uitgeleverd."
Hij kijkt kalm de kring rond, ouwe Jim Clark, en begint met vaste stem te tellen. "Een, twee, drie. . ."
De jonge Indiaan krijgt het warm, al ligt hij plat in de sneeuw. . .
". . .Vier, vijf. . ."
Bij "zes" staat het stamhoofd ineens op, en zegt waardig: "Haal de gevangene." Maar de pelsjager telt dóór. "Zeven. . . Acht. . ."
"Uw zoon lééft!" schreeuwt het stamhoofd. "Hij wordt gehaald. . ."
"Mooi," antwoordt Jim. Maar het geweer blijft op de borst van de jonge Indiaan rusten.
"Dat is één," zegt Jim Clark. "En nu het geld. Of een bewijs dat jullie het land verkocht hebben. Een van de twee."
Het stamhoofd gebaart naar de onderhandelaar, die langzaam in de lichtkring van het vuur stapt. . .
"Het geld. . ."
De onderhandelaar zwijgt. Jim weet wel waarom. Hoogstwaarschijnlijk hebben ze er vuurwater voor gekocht. Daarom zegt hij kortaf: "Dan de koopakte."
Ineens beweegt de jonge Indiaan wild, en het lukt hem om overeind te springen, onder het geweer vandaan. . . De blanke reus is even verrast, maar met dezelfde beweging waarmee hij achteruit stapt, richt hij het geweer opnieuw. . . "Sta stil, jij!"
"Geen koopakte," schreeuwt de jonge Indiaan. „Geen verkoop van ons land. We zullen het geld terugbetalen. Binnen twee maanstanden. Op ons woord van eer.'
Dan, terwijl iedereen zwijgt, stapt de jonge blanke op hem toe. Roy kijkt de jonge Indiaan strak aan. Hij probeert te zien wat hij aan hem heeft, en die blik geeft de zoon van het opperhoofd hem terug.
"Goed," zegt Roy. "Ik neem daar genoegen mee. Binnen twee maanstanden breng jij mij het geld. Namens de stam. Afgesproken?"
De jonge Indiaan kijkt om naar zijn vader. Die knikt bijna onmerkbaar.
"Afgesproken."
"Dat is dan geregeld," bast ouwe Jim Clark. "Wandelen. . ." beveelt hij de zoon van het opperhoofd.
Pas als de wijde vlakte is overgestoken, mag hij terugkeren naar zijn dorp

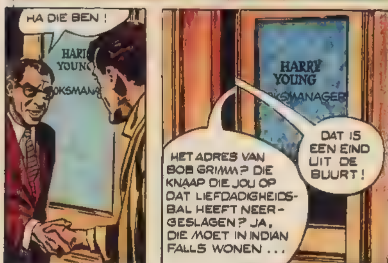
Vader en zoon haasten zich huiswaarts. Gelukkig kunnnen ze goed opschieten over de hardgevroren sneeuw. Als ze hun huis in de verte zien liggen, zijn ze hun vermoeidheid vergeten.
Niet lang daarna druipt het dooiwater uit hun pelsjassen, maar er wordt niet gekijfd. En weer wat later zegt ouwe Jim: "Mooi, genoeg van dat sentimentele gedoe! Aan tafel."
En als ze zijn aangeschoven, zegt hij, ineens met een vreemde stem: "O ja, allebei nog een gelukkig kerstfeest."

DE AMATEUR EEN

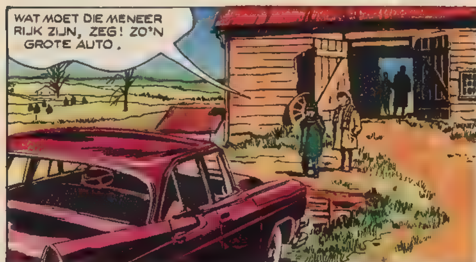

AVONTUUR VAN **Ben Bolt**

DOOR JOHN CULLEN MURPHY

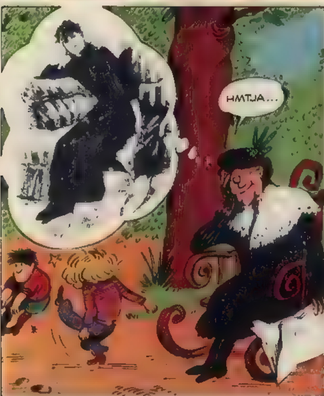

weet je nog wel oudje.... door FRED

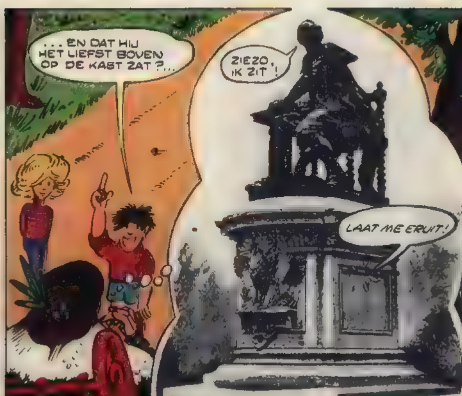

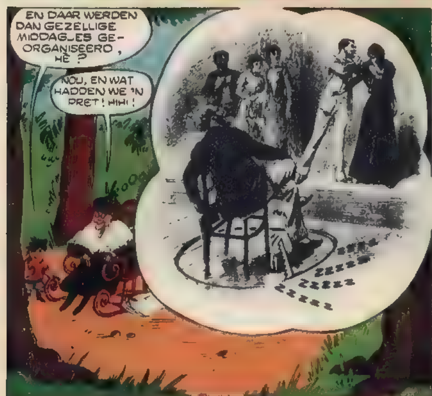

OPA HEEFT ME OOK WEL EENS VERTELD DAT HIJ DE BESTE WAS IN VERSTOPPERTJE SPELEN! IS DAT WAAR, OMA?
HMM...
VALSERIK!
...95...96... 97..98... 99...

...EN DAT HIJ HET LIEFST BOVEN OP DE KAST ZAT?...
ZIEZO, IK ZIT!
LAAT ME ERUIT!

WE ZOEKEN NET ZOLANG TOT WE DIE NAALD GEVONDEN HEBBEN!
EN WAAR WAS U VROEGER KNAP IN, OMA?
...IK..UH ..WAS ERG HANDIG MET DE NAALD

OH JA, DAT WEET IK NOG GOED!
OPA EN U HEBBEN OOK 'NS EEN PRIEELTJE GEBOUWD, HÈ, ACHTER IN DE TUIN!

EN DAAR WERDEN DAN GEZELLIGE MIDDAGJES GEORGANISEERD, HÈ?
NOU, EN WAT HADDEN WE 'N PRET! HIHI!
ZZZZZ

EN U KON GOED ZINGEN, HÈ OMA?
UH, JAWEL...
OH!.. ZING EENS WAT VOOR ONS!?
HMMM
JA! ZING EENS EEN LIEDJE VAN VROEGER!

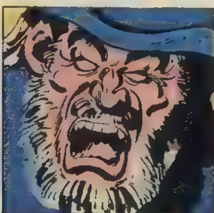

IN HEEL EUROOOPA M'N OUWE OOOPA ....NIEMAND ZO AARDIG ALS HIJIJIJ.....
KLAP! KLAP!

ARENDSOOG

Grissom kan het kennelijk niet verkroppen, dat Arendsoog hem uit zijn schuilplaats heeft verjaagd en

Vanaf zijn plaats bij de klapdeurtjes kon Arendsoog de hele saloon overzien. En plotseling lagen er twee revolvers in zijn handen. Hij had ze zo snel getrokken, dat het zelfs Grissom ontgaan was. „Wie zich verroert, dwingt me hem neer te schieten," zei hij kort. En tot Grissom ging hij verder: „Luitenant Grissom, ik arresteer u op beschuldiging van desertie." Er viel een doodse stilte, die pas verbroken werd door de schaterende lach van Grissom. „Arresteren! Man, hoe wil je dat doen? Neem me maar mee. Zodra je je omgedraaid hebt, krijg je een kogel in je rug!" Arendsoog liet hem uitspreken. „Dat valt nog te bezien, mister Grissom," zei hij toen. „Opstaan allemaal en handen in de hoogte. . . Snel. . .!"

Een paar mannen kwamen langzaam overeind van hun stoelen. Enkele anderen keken echter naar Grissom, die met een grijns op zijn gezicht bleef zitten. PANG! De kogel die Arendsoog afvuurde, versplinterde de rechter voorpoot van Grissom stoel en de grootschreeuwer tuimelde op de grond. „Opstaan, zei ik!" snauwde Arendsoog. Grissom koos eieren voor zijn geld en krabbelde overeind. De inwoners van Mining-Valley die aanwezig waren — zeven in getal — trokken zich geruisloos terug, evenals de barkeeper. Arendsoog beval de kerels nu tegen de muur te gaan staan. Hij moest nog tweemaal een waarschuwingsschot lossen voor hij ze op hun plaats had. Terwijl hij achter ze langs liep, ontwapende hij ze snel.

De wapens gooide hij achter de tapkast. Toen de schurken ontwapend waren, liep Arendsoog achteruit naar de klapdeurtjes. „Grissom blijft staan waar hij staat," commandeerde hij. „De anderen vertrekken een voor een. Wie ik ooit nog in Mining-Valley of het district van Dorwam terugzie, gaat zonder pardon achter de tralies! Ja, nummer één. Eruit! Snel!" De een na de ander glipte langs Arendsoog de saloon uit en klom in het zadel. Een paar minuten later hadden de ‚soldaten' van Grissom het dorp verlaten. Druk pratend kwamen de inwoners van Mining-Valley de saloon weer binnen. De barkeeper constateerde tot zijn grote verbazing dat zijn saloon niet volkomen vernield was, zoals hij gevreesd had.

Arendsoog wendde zich nu tot Grissom, die nog steeds tegen de muur stond. „Loop voor me uit naar buiten, maar haal geen gekkigheid uit." Grissom sprak geen woord, maar volgde het bevel op. Voor hij de saloon verliet, zei Arendsoog tegen een van de aanwezigen: „Larry, breng jij de revolvers die achter de tapkast liggen, even naar het kantoortje?" Een paar minuten later was Grissom opgesloten in de enige cel die het kantoortje van de deputy (hulpsheriff) rijk was. Grissom was over de eerste schrik heen en slingerde Arendsoog allerlei verwensingen en bedreigingen naar het hoofd. De cowboy reageerde niet, maar verliet het gebouwtje. Larry kwam hem tegemoet. Hij had de revolvers aan een riem ‚geregen'.

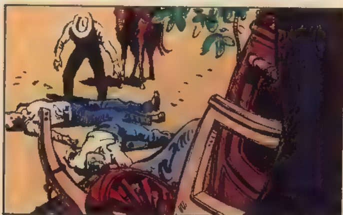
„Houd jij hem even in de gaten, Lar. Ik ben zo terug." De cowboy knikte en Arendsoog haastte zich terug naar de saloon. Hij keek de aanwezigen een voor een aan. Dan deed hij zijn keus. „Jef, heb je niets te doen?" De aangesprokene, een cowboy van voor in de twintig, schudde het hoofd. „Heb je er bezwaar tegen voor mij naar het telegraafkantoor in Dorwan te rijden?" Jef wilde wel en toen Arendsoog weer terugliep naar Larry, haalde hij opgelucht adem. Kapitein Someton in Fort Leigh zou spoedig gewaarschuwd zijn. Als alles meezat, kon hij over een dag of twee in Mining-Valley zijn. De handlangers van Grissom zouden het wel uit hun hoofd laten zich intussen ongewapend weer in het dorp te wagen.

De nu volgende vierentwintig uur verliepen zonder incidenten. Arendsoog had een boodschapper gestuurd naar de S-Ranch en de nacht doorgebracht in zijn kantoortje. Grissom hield zich opvallend rustig. De volgende morgen voegde Witte Veder zich bij zijn vriend. Het zal ongeveer twee uur in de middag zijn geweest toen een ruiter in volle galop de hoofdstraat in reed en zich voor het kantoortje van de deputy uit het zadel slingerde. „Als dat Buck niet is!" riep Arendsoog verrast uit. Buck gunde zich geen tijd om Arendsoog te begroeten. „De postkoets van Phoenix naar Dorwan is overvallen. . . Jim Henfield en Marc Dowan zijn neergeschoten. . . Het geld voor de Bank in Dorwan. . . Het is verdwenen. . ." hijgde hij.

EN DE WRAAK VAN GRISSOM

DOOR **P. NOWEE.** MET TEKENINGEN VAN **KHING.**

al zijn plannen in de war heeft gestuurd. Op wraak belust wacht hij Arendsoog op in de saloon van Mining-Valley...

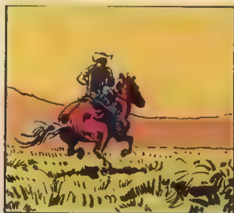

Arendsoog had snel een beslissing genomen. „Blijf jij hier bij Grissom, boy," zei hij kort. „Ik ga met Buck mee." Lightfeet was spoedig gezadeld en in een snelle galop verlieten zij het dorp. Onderweg stelde Arendsoog nog vele vragen. De meeste kon Buck echter niet beantwoorden. Na een goed uur rijden bereikten zij de plaats van de overval. Voor Henfield en Dowan kwam de hulp te laat. Met gefronste wenkbrauwen onderzocht Arendsoog de wrakstukken van de postkoets, die tegen een boom te pletter was geslagen. De paarden waren verdwenen, wat ook al het geval was geweest toen Buck het wrak van de koets vond. In gedachten keek Arendsoog over de prairie. Toen stuurde hij Buck terug om een wagen te halen.

Nadat de cowboy verdwenen was, onderzocht Arendsoog nogmaals het wrak en de omgeving. Er waren een paar vraagtekens. Het eerste was: waarom waren Henfield en zijn bijrijder van de normale route afgeweken? Een andere vreemde kant aan de zaak was dat er in de omgeving van de koets niet veel sporen en niet één kogelhuls te vinden waren. Er was maar één conclusie mogelijk, meende Arendsoog. De overval had ergens anders plaatsgevonden en daarná was de koets hierheen gereden. Door Henfield? De verwondingen van de koetsier en zijn bijrijder waren zo ernstig dat zij niet lang meer geleefd konden hebben. Door de overvallers dus? Maar waarom? Waarom hadd zij de koets niet gelaten op de plaats van de overval...?

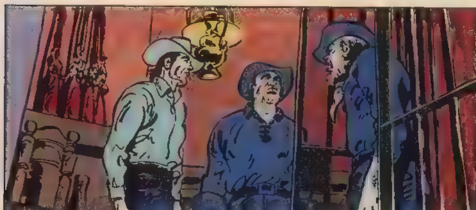

Plotseling drong de waarheid door tot onze vriend. Hij holde naar Lightfeet en slingerde zich in het zadel. In een razende galop joeg hij terug naar Mining-Valley. Bomen en struiken flitsten voorbij. Arendsoog had zijn hoedriem onder zijn kin gedaan om te voorkomen dat het hoofddeksel zou worden afgerukt. De wind deed zijn shirt op de rug bollen. En nog steeds leek Lightfeet zijn snelheid te vergroten. Arendsoog kon de huizen van Mining-Valley in de verte reeds zien liggen toen hij Buck in de rug keek. Gelijktijdig reden zij het dorp binnen. Arendsoog begreep onmiddellijk dat zijn vermoeden bewaarheid was. In de hoofdstraat groepten vele mensen bij elkaar, druk in gesprek over een of andere opwindende gebeurtenis.

Toen Arendsoog en Buck Mining-Valley verlaten hadden, maakte Witte Veder het zich gemakkelijk onder de houten luifel voor het kantoortje. Hij zal daar ongeveer een kwartiertje gezeten hebben, toen twee mannen uit een zijstraat kwamen en onopvallend naar de Indiaan toe liepen. Ze deden alsof zij voorbij wilden lopen. Plotseling echter bleven ze staan. „Naar binnen!" siste een van de twee. Witte Veder zag twee revolverlopen op zich gericht. Hij moest de neiging onderdrukken om naar zijn eigen wapens te grijpen. Er zat niets anders op dan het bevel op te volgen. Hij ging naar binnen. Een van de kerels haalde uit met zijn revolver. De kolf raakte het hoofd van de Indiaan hard. Bewusteloos zakte hij in elkaar...

„Prima werk, mannen!" grijnsde Grissom, die alles vanuit zijn cel had gadegeslagen. Hij wees zijn mannen de sleutels en het duurde niet lang meer voor hij vrij was. Daarna braken zij de kast open waar Arendsoog de revolvers van de schurken opgeborgen had. „Die overval was nogal riskant," vertelde een van de schurken intussen. „We hadden maar twee revolvers... deze." Hij wees op zijn eigen wapens. De ander was intussen naar buiten gegaan en floot op zijn vingers. Van verschillende kanten kwamen de overige schurken nu naderbij. Grissom was weer helemaal de oude en brulde zijn commando's. De inwoners van Mining-Valley hielden zich op een veilige afstand toen de schurken met Witte Veder als gevangene het dorp verlieten.

Arendsoog hoefde geen vragen te stellen. Hij stelde een haastig onderzoek in in het kantoortje. Daarna vroeg hij Buck zorg te dragen voor het vervoer van de lichamen van de koetsier van de postkoets en zijn bijrijder naar Mining-Valley. Toen steeg hij weer op en zette de achtervolging in. Grissom wist niet dat zijn schuilplaats in de bergen aan Arendsoog bekend was en de kans was dus groot dat de ‚generaal' weer daarheen zou gaan... Arendsoog besloot het erop te wagen. In een flinke boog reed hij zuidwaarts. Hij moest de schurken van de andere kant naderen. Daar zouden zij vast geen wachten hebben uitgezet. Het liep al tegen zes uur toen onze vriend vanaf een plateau in de bergen het kamp van de schurken door de kijker afzocht...

WORDT VERVOLGD

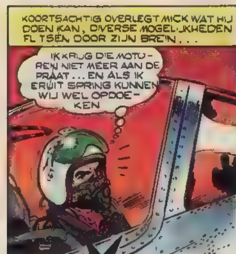
MICK TANGY

VLIEGTUIGEN

TEKST: *J.M. Charlier*

GETEKEND DOOR *A. Uderzo*

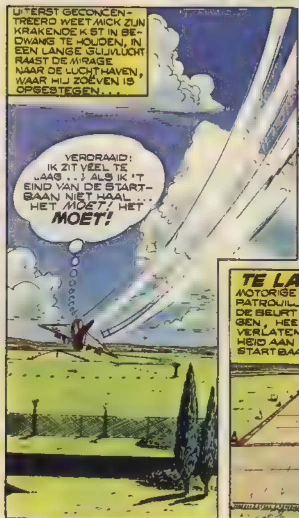
Een onbekende concurrent saboteert de Mirage III-C van Mick Tangy, die zijn leven op 't spel zet om zijn toestel te redden.

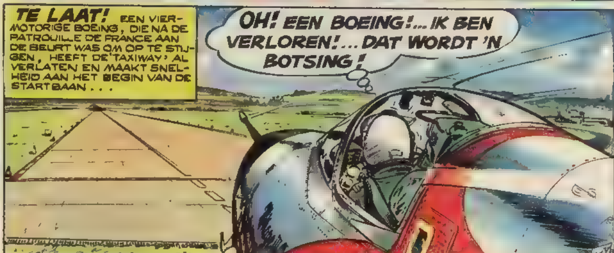

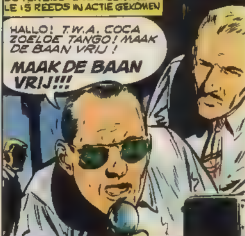

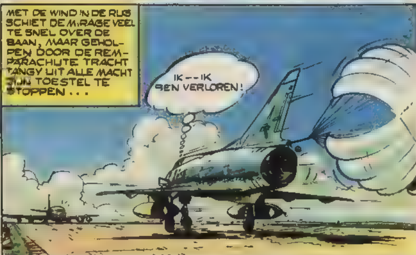
VOOR ISRAËL

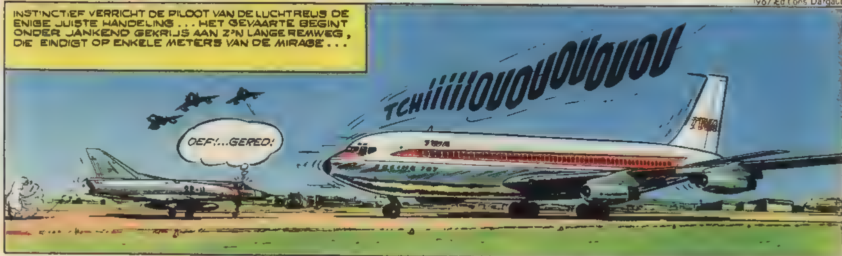

WORDT VERVOLGD

KERSTVERS UIT JAPAN

Als een daverende kerstverassing komt de allernieuwste Japanse motorcrosser naar Nederland. Het is de razendsnelle, vederlichte en oersterke Kawasaki-kwartliter type F21M. De mare van zijn imponerende prestaties is de nieuwe Japanner al vooruit gesneld. Een greep uit het pakket: vermogen: 28 pk bij 7000 toeren per minuut; luchtgekoelde tweetaktmotor (1 cilinder) met roterende inlaatschijf; gewicht: 102 kg; dubbelbuis-wiegframe, compressie verhouding. 7,7:1.

WERELD AUTOPARK

Begin 1967 telde de wereld 147,8 milj. personenauto's en combinaties. In de V.S. reden er 78,4 miljoen, in West-Duitsland 10,6, Engeland 9,9 en Frankrijk 9,8.

SPIJSVERTERINGS SPECIALIST

In Australië is een vreemde weddenschap afgesloten tussen een zakenman en iemand met 'n maag als 'n ijzeren pot. De weddenschap gaat om 'n bedrag van f 80.000. Hiervoor moet de spijsverteringsspecialist binnen vier jaar een complete personenauto verorberen met een minimumgewicht van 1180 kg. Het dessert is de versnellingsbak.

DE MOEITE!

Dit is de gloednieuwe Chevrolet Corvette 1968. Een ultra-sportieve coupé met de allerlaatste snufjes. Hij is 5 cm lager en 19 cm langer dan het 1967-type en is een getrouwe kopie van de sensationele Mako-Shark II. Over zijn metalen geraamte is een licht plastic jasje getrokken, de wegklapbare koplampen worden bediend door luchtdruk en de motorkap tenslotte verbergt een kloeke 7-litermotor met een vermogen van 400 pk. Je kunt er nog even voor sparen, want deze wagen komt pas over 'n half jaar uit!

BEST TEST

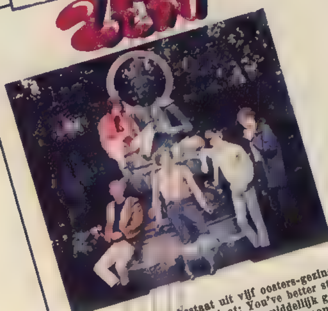

Op het ogenblik staan twee afgepeigerde Balavette-brommertjes in Heerenveen uit te hijgen van een 10.000 barre kilometerstocht dwars door Nederland. De lichte één-versnellings-stadsbrommertjes hebben ononderbroken helse martelingen van beestachtig slechte wegen, hondenweer en monotoon tweetakten grandioos doorstaan. Waarmee deze testrit een succes genoemd mag worden.

VOETBAL MEISJE

Anita Künzel is een charmante 20-jarige studente. Ze is ook trainster van de FSV Naila-Frankonia, een Frankforter amateur-voetbalvereniging. En... met succes! Ze heeft "haar" jongens van de laatste naar de derde plaats in hun afdeling getraind!

ZEN

De beatgroep Zen bestaat uit vijf oosters-gezinde jongelingen. Hun eerste plaat: You've better stop running away from me, bleek 't onmiddellijk goed te doen en er werd snel een tweede opgenomen: Don't try reincarnation. Siegfried de Jong (allerlei soorten toeters), Dirk v. d. Ploeg (12-snarige gitaar), Bart Bos (basgitaar), Valentijn Geverts (drum + orgel) en Cees Visser (sologitaar) maakten als Zenaanhangers een groot schilderij dat ze de Chinese ambassade in Den Haag wilden aanbieden. Ze droegen borden met opschriften als: "Zen is alleen Zen als er Zen op staat." Deze vertoning eindigde in een rel en de Chinezen namen hun cadeautje niet aan. Maar lol hebben ze wel gehad!

SCHILDERACHTIGE MUUR

Drie jaar geleden kwam meester Hindriks naar Hornhuizen (Gr.). Hij zag de blinde witte muur van het schoolgebouw toen voor 't eerst en had al meteen de neiging er "iets op te zetten". Anderhalf jaar later begon hij aan de uitwerking van z'n unieke plan. Van 'n verffabriek wist hij de benodigde materialen los te krijgen, van de burgemeester kreeg hij toestemming, van z'n leerlingen kwamen de ideeën. Als er in Hornhuizen tekenles is, gaan de scholieren naar buiten, naar de muur. Daar staan ladders en karren om erbij te kunnen, daar staat meester Hindriks met de aanwijsstok.

VISOOG CAMERA

Het dek van het vliegkampschip U.S.S. 'Framklin Roosevelt', gezien door en gefotografeerd met de zogenaamde visoogcamera. Aan boord staan Phantom II's, Skywarriors, Skyhawks en Skyraiders. Zoek ze maar op!

MOEDERS OP DE TRAP

Mother Frank Zappa, de leider van The mothers of invention beschouwt alles wat hij op 't toneel doet, als een grapje, een grapje dat 'm heel wat geld oplevert. Maar Mother Zappa (met hangsnor en knevel, in witte trui) zegt geld onbelangrijk te vinden. Hij ziet er armoedig uit, geeft niet om luxe en z'n enige hobby is z'n beroep: het musiceren. Hoewel hij en z'n mothers ernstige bladmuziek voor hun neus hebben, maken ze een ongecoördineerd kabaal op hun elektrische blokfluitjes, hun elektrische saxofoons en hun grote hoeveelheid slaginstrumenten. Mother Frank Zappa schreeuwt z'n gedichten door de microfoon terwijl z'n drummer (de dikke met de baard) babygeluidjes maakt als hij daar zin in heeft. Hun elpee wordt in Amerika goed verkocht. Nederland kijkt nog wat verward en dat kan PEP zich heel best voorstellen.

Nog één week en dan komt onze geweldige, grote, hippe, grandioze beatprijsvraag. Hou deze foto van DAVE DEE, DOZY, BEAKY, MICK & TICH in de gaten!

PEP gesprek met: RINY GROEN

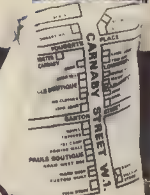
„Als ik heel eerlijk wil zijn, wordt Feyenoord toch wel kampioen. Of Ajax moet in de competitie net zo geweldig spelen als tegen Real Madrid, dan hebben ze Feyenoord in d'r zak. Maar zo formidabel speelt geen enkele ploeg zondag in zondag uit." Riny Groen (18) spreekt met kennis van zaken over de kansen van Ajax. Ze weet er alles van. Van Keizer (dat is m'n favoriet), van Hulshoff (Barry ken ik al zóóó lang...), van Michels (stug, man! Maar hij heeft toch wel 'ns tegen me gelachen!), van Cruyff (Johan hééft 't, hè! Voor de rest heb ik niet zóveel met 'm op), van Muller, Swart noem 't hele Ajax-elftal maar. Riny Groen is een Ajaxmeisje. Ze heeft ook 'n Ajaxvader, die haar al mee naar de Meer nam toen ze vijf was. En een Ajaxmoeder. Als mevrouw Groen niet op haar jongste hoeft te passen, gaat ze mee naar Amsterdam om haar 'jongens' te zien en soms te filmen. Thuis, in Haarlem, worden die films afgedraaid. Riny snebbelt dan boven alles uit, ze kan haar commentaar niet voor zich houden. Ook over andere dingen praat ze met 't gemak van 'n conferencier. Over wat ze zoal gedaan heeft bijvoorbeeld. "Ik wilde per se in Amsterdam werken, daar zijn de mensen veel prettiger dan die stijve lui hier. Ik kwam bij 'n uitgeverij op kantoor, tien maanden ben ik er geweest. Van de zomer werd 't zo warm, ik hield 't er niet meer uit. Heerlijk twee maanden vakantie gehad! Toen nog 'n paar weken in 'n sigarenwinkel, maar dat was ook niet alles." Toen we haar spraken, was ze weer ijverig aan 't solliciteren: "Ik wil iets hebben waar ik veel mensen ontmoet. Héél misschien ga ik toneel of cabaret doen, dat ligt me wel, als ik maar wat meer zelfvertrouwen had." Waarmee we over haar liefhebberijen en hobbies komen te praten: "Heus niet alleen voetbal, hoor! Ik ben ook gek op beat, iedere zaterdagavond gaan we dansen. De Beatles zijn enorm, ik heb 'n boel platen van ze. O man, wat ik al niet gedaan heb! Ballet, turnen, daar was ik goed in, zwemmen, schaatsen, volleybal, basketbal! Oh ja, ik heb nog gedanst bij The Actions, 'n echter beatgirl was ik!" Andere meningen van Riny: "Politiek doet me niks, in de krant lees ik alleen sport. Ik ben gek op m'n familie, daarom kan ik niet naar 't buitenland, ik zou meteen heimwee hebben. Trouwen? Dat ligt aan de mannen, niet aan mij! Misschien als ik 20, 21 ben! Andere muziek geef ik niet om. Operette laat ik nog wel 'ns aan staan, maar als Beethoven over de radio komt, draai ik 'm meteen z'n nek om, die is zo zwaar!" Riny houdt van hippe kleren (draagt knalkleurige mini en lellen van oorbellen) en vindt 't leven erg prettig. Niet in de laatste plaats omdat Ajax zo opwindend is!

FILM

In een van zijn nieuwste rolprenten vist de eeuwig-populaire Elvis "de Pelvis" Presley, in zijn hoedanigheid van moedig diepzeeduiker, een welgevulde schatkist op. Liefhebbers van "Beat and Blues" zoals de film heet, komen hier aan hun trekken. Op stapel staat bovendien nog de film "Speedway", waarin Elvis met Nancy Sinatra zal zingen.

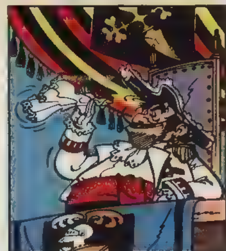

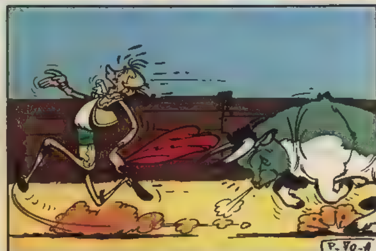

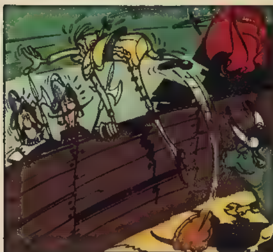
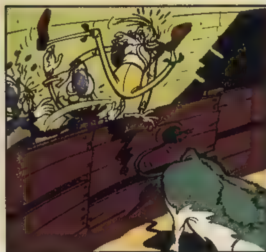
MATJE MADEIRA EN DE PURPEREN PIRAAT

De Spaanse gouverneur heeft ter ere van Matje en zijn mannen een groots feest georganiseerd, met als hoogtepunt de vertoning van de kapers van de Franse koning — en een stieregevecht. Matje vervangt daarbij de matador op briljante wijze . . .

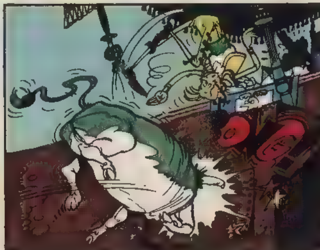

WORDT VERVOLGD

RIVALEN IN PAINFUL GULCH

DOOR MORRIS

LUCKY LUKE

RIVALEN

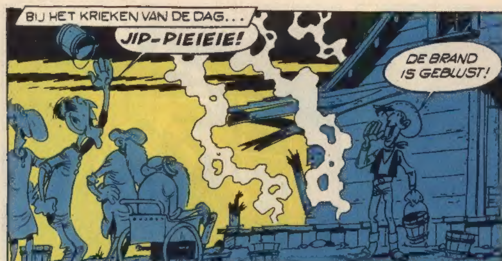

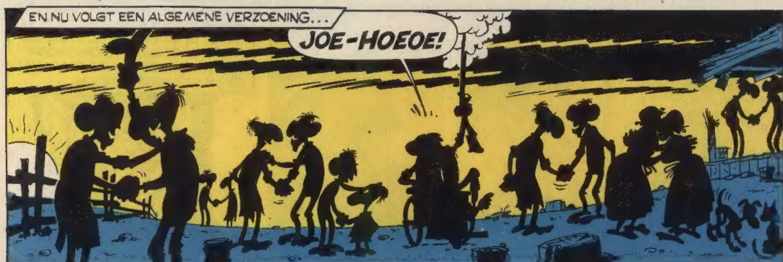

BIJ HET KRIEKEN VAN DE DAG...
JIP-PIEIEIE!
DE BRAND IS GEBLUST!

O.K., O'TIMMINSEN, SMEER 'M NU!
GEEN SPRAKE VAN, PAPPY! ZE HEBBEN ONZE FARM GERED EN WE MOETEN ZE DAARVOOR BEDANKEN!

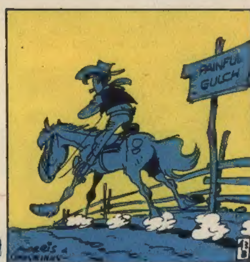

OCH!
VOORUIT GEEF ELKAAR DE VIJF!
POEH!

EN NU VOLGT EEN ALGEMENE VERZOENING...
JOE-HOEOE!

JULLIE MOGEN ONS WATER BEST DRINKEN!
DAT WATER VAN JOU KAN ME NIET SCHELEN, MAAR JE MOET 'NS MET MIJ NAAR DE KELDER GAAN! DAAR HEB IK EEN BRANDEWIJNTJE, MAN, DAAR BLIJF JE IN!

KOM, JOLLY JUMPER, WIJ HEBBEN HIER NIETS MEER TE ZOEKEN...
NEE, DAT KLOPT... ER WIL NIEMAND MEER OP ONS SCHIETEN!

PAINFUL GULCH

RIVALEN IN PAINFUL GULCH

